

Ζητήματα και κρατείτε τὰς παραδόσεις ὡς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιτολῆς ἡμῶν
Κ' Θεσσαλονικεῖς

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΡΗΓΟΡΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 26 Νοεμβρίου 1956 (Π.Ο.Η.)
"Ετος ΙΑ'. Αριθ 248 — Τιμή Φύλλου Δραχ. 1

Γραφεία: Ὁδὸς Νίκης 33 — Ἀθήναι
Τηλέφ. 24 968

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ δραχ. 30
Ἐξαμηνίου: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

ΜΟΝΟΝ Ἡ ΔΥΝΑΜΙΣ

Καὶ πάλιν ἐπιφυλακτικοί! Οἱ ἀξιότιμοι κύριοι πολιτικοὶ αὐτὴν τὴν φορὰν φέρονται πλειοδοτοῦντες εἰς προσφοράς ἀγάπης! Οὕτω τὴν ἄρσιν τῆς 45)51 πράξεως δὲν τὴν θεωροῦν ὡς σπουδαίαν ἐξυπηρέτησιν, διό καὶ προτείνουν μεσολάβησιν μεταξὺ ἡμῶν καὶ τῆς κρατούσης ἐκκλησίας διὰ τὴν ἐξεύρεσιν μιᾶς μονίμου καὶ ἀμεταθέτου λύσεως. Δὲν δυνάμεθα νὰ ἐκφέρωμεν κρίσιν ἐπὶ τῆς προτάσεως αὐτῆς.

Γνωρίζομεν ὅμως ἐκ πληροφοριῶν, μᾶλλον ἀσφαλῶν, ὅτι ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν δὲν συμπαθεῖ καὶ τόσον τοὺς πολιτικούς μεσολαβισμοὺς ἐπὶ ἐκκλησιαστικῶν θεμάτων. Ἀλλωστε ἔχει πρόσωπα εἰς τὰ ὁποῖα δύναται νὰ ἐμπιστευθῇ μίαν τοιαύτην σκέψιν, προκειμένου αὕτη νὰ καρποφορήσῃ. Φοβούμεθα λοιπὸν μήπως ἡ ἀγαθὴ πρόθεσις τῶν πολιτικῶν ναυαγήσῃ, ἐξ ἀφορμῆς ἀκριβῶς τῆς ἀναρμοδιότητος τῶν πολιτικῶν νὰ ὑπεισέρχωνται εἰς περιοχὰς ξένας πρὸς αὐτοὺς.

"Ἀλλωστε τί τὰ θέλετε. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ἔχει καὶ τὴν ἐξουσίαν (ισχυρότερος τοῦ Βασιλέως) καὶ τοὺς συμβούλους καὶ τὴν γνώσιν, ὥστε ἐὰν νομίσῃ, ὅτι ἐπέστη ὁ καιρὸς τῆς Ἀγίας καὶ ἐπαινετῆς χάριν τῆς εἰρήνης τῆς Ἐκκλησίας πρωτοβουλίας νὰ ἐνεργήσῃ κατ'ἐπιταγήν.

Εἰς μίαν δὲ τοιαύτην πρόθεσιν τοῦ ἐκπροσώπου τῆς κρατούσης ἐκκλησίας εἴμεθα πάντοτε καὶ πάνοπλοι ὥστε νὰ ἐπιλυθῇ κατὰ Χριστὸν καὶ κατὰ τοὺς κανόνας μίᾳ μαστίζουσα τὴν ἐκκλησίαν ἀνωμαλία. Δὲν χρειάζεται ἐπομένως ἡ παρέμβασις εἴτε τῆς πολιτείας εἴτε τῶν πολιτικῶν μας φίλων.

"Εκτὸς ἐὰν φρονοῦν, ὅτι ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος εἶναι τόσον τετυφλωμένος

ἀπὸ τὴν ἀδιαλλαξίαν καὶ φανατικὸν πάθος ἐναντίον μας, ὥστε νὰ ἀπαιτηθῇ ἡ νηφαλιότης καὶ ἡ χριστιανικὴ ἀνωτερότης τῶν τρίτων καὶ δὴ τῶν πολιτικῶν διὰ νὰ ἀφυπνισθῇ.

Ἡμεῖς πάντως πιστεύομεν ὅτι δευτέρον Σπυρίδωνα ἢ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος δὲν θὰ ἀτυχῇ νὰ ἐπανακτῇ.

Τούτων οὕτως ἐχόντων νομίζομεν ὅτι οἱ ἐκάστοτε ὑποψήφιοι βουλευταὶ καὶ ὑπουργοί, οἱ πολλὰ καλὰ θία κερασίων ὑποσχόμενοι ἐὰν θέλουν νὰ ἐξυπηρετήσουν τὰ θύματα μιᾶς τρομακτικῆς ἀδικίας καὶ μιᾶς πρωτοφανοῦς ἀνισοζυγοῦς πολιτειακῆς μεταχειρίσεως ἔχουν τὰς πολιτειακὰς δυνατότητας μεταξὺ τῶν ὁποίων κεφαλαιώδης εἶναι ἡ ἄρσις τῆς περισταλήτου καὶ περιπτύστου 45 πράξεως.

Καὶ αὐτὰ μὲν ὡς πρὸς πάντα τρίτον. Ὡς πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς ἔχομεν τοῦτο νὰ τονίσωμεν.

Μόνον ἡ Δύναμις θὰ βαρύνῃ ἐπὶ τῆς λύσεως τοῦ ζητήματός μας. Ἡ Δύναμις ὅμως εἶναι ἀποτέλεσμα ὀργανώσεως καὶ συστηματικῆς διεξαγωγῆς τοῦ ἀγῶνος. Ἐνας ἀγὼν πανελληνίου ἐκτάσεως θὰ πρέπῃ νὰ ἔχῃ καὶ τὴν ἀνάλογον βαρύτητα πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον χρειάζεται ἰσχυρὸν κέντρον καὶ ὀργανωμένα παραρτήματα.

Χαιρόμεθα ἰδιαιτέρως διότι ἡ ἀντίληψις αὐτῇ κατακτᾷ ἔδαφος. Πολλοὶ ἐπεκρότησαν τὸ ἄρθρον τῆς αὐτοκριτικῆς μας (ἀριθ. φύλ. 246) καὶ πολλοὶ ἰσχυρίσθησαν ὅτι ἔχομεν τὴν δύναμιν ὄχι μόνον αὐτὰς τὰς μικρὰς ἀθλιότητας νὰ ἀφανίσωμεν ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῶν νὰ ἀνιδρύσωμεν τὸ ἀνάκτορον τοῦ θριάμβου. Τὸ πιστεύομεν. Τοῦτο ἄλλωστε ἀπέδειξε τὸ παρελθὸν τοῦ ἀγῶνος μας.

Τὸ Δ.Σ. τῆς ΠΘΕΟΚ προσαρμυζόμενον πρὸς τὴν ἀντίληψιν αὐτὴν ἀνασυνεκροτήθη καὶ ἤρχισε ἤδη διὰ τοῦ προέδρου τοῦ κ. Κ. Θεοφάνους τὰς ἐπαφάς του πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἀξιοποιήσεως τῶν δυνάμεών μας καὶ τῆς ἐφαρμογῆς ὑπάρχοντος σχεδίου δράσεως.

Ἡδὴ ἡ στήλη αὐτὴ κηρύσσει Πανελλήνιον Συναγερμὸν καὶ ρίπτει τὴν ιδέαν τῆς συγκλήσεως Πανελλαδικοῦ Συνεδρίου εἰς Ἀθήνας. Ἐχομεν τὴν ἀκατάβλητον δύναμιν τῆς ιδέας (δσὴν κρύπτουν αἱ λέξεις Ὁρθοδοξία καὶ παρὰδόσεις) ἐὰν χρησιμοποιήσωμεν καὶ τὴν δύναμιν τῆς ὁργανώσεως τότε ἀσφαλῶς καὶ ἡ πολιτεία καὶ ἡ κρατοῦσα ἐκκλησία θὰ ἀναθεωρήσωσιν τὴν στάσιν τῶν ἀπέναντί μας πρὸς τὸ γενικώτερον συμφέρον τῆς πατρίδος μας.

Φύλακες γρηγορεῖτε.

ΑΠΟ ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΜΑΣ

Γαλακτίων καὶ Ἐπιστήμη

Ἡ 5ῃ Νοεμβρίου εἶναι ἀφιερωμένη εἰς τοὺς δύο αὐτοὺς ἐξόχους μάρτυρας. Ὁ Γαλακτίων ἠτύχησε νὰ γεννηθῇ ἐκ Χριστιανῶν γονέων, τοῦ Κλειτοφώντος καὶ τῆς Λευκίππης, οἱ ὅποιοι ἐκατήχησαν τὸ παιδί τῶν εἰς τὸν Χριστιανισμόν. Ὁ ἴδιος ὅμως ἀνεδείχθη ἀνώτερος τῶν προσδοκίων τῶν γονέων του. Ὅταν ἐνυμφεύθη τὴν νεαρὰν Ἑλληνικῆς καταγωγῆς, Ἐπιστήμην ὄχι μόνον τὴν ἐπίεισε νὰ βαπτισθῇ ἀλλὰ τελικῶς συνεφώνησαν νὰ μονάσουν καὶ οἱ δύο. Ἔτσι ἐγκαταλείπουν τὴν πατρίδα τῶν, τὴν Συρίαν καὶ καταφεύγουν εἰς τὴν ἔρημον τοῦ Σινᾶ. Ἐκεῖ ὁ μὲν Γαλακτίων ἐμόναζεν εἰς ἀνδρικὸν μοναστήριον, ἡ δὲ Ἐπιστήμη εἰς κάποιον γυναικεῖον ἀσκητήριον.

Οἱ χρόνοι ὅμως ἐκεῖνοι ἦσαν χρόνοι ταραγμένοι, χρόνοι διωγμῶν καὶ αἱμάτων. Καὶ ὅσοι ἐκ τῶν χριστιανῶν ἦσαν εἰς ἀποκέντρους θέσεις διέφευγον τὴν πρώτην λαίλαπα. Τοῦτο ὅμως ἦτο προσωρινόν. Διότι οἱ δίδικται προέβαινον εἰς ἐκκαθαρίσεις καὶ τῶν μονῶν καὶ τῶν ὁρέων καὶ τῶν σπηλαίων.

Ὅταν λοιπὸν ἐγένεν ὁ μέγας διωγμὸς τοῦ Δεκίου περὶ τὸ 250, οἱ ρωμαῖοι ἐρευνουσαν παντοῦ διὰ τὴν ἀνακάλυψιν χριστιανῶν. Καὶ ἡ ἀναζήτησις τῶν τοὺς ἔφερεν ἕως τὰ ἀσκητήρια τῆς Σιναιτικῆς χερσονήσου. Τότε συνελήφθη καὶ ὁ Γαλακτίων. Τὸ θάρρος ὅμως καὶ ἡ πίστις του ἦσαν ἀκμαῖα. Ὑποχώρησις δὲν ἐπέραςε ἀπὸ τὸν νοῦν του. Ὁ θάνατος εἶναι βέβαιος.

Ἡ Ἐπιστήμη μαθοῦσα τὴν σύλληψιν τοῦ Γαλακτίωνος ἀποφασίζει νὰ συμμερισθῇ τὴν τύχην του καὶ παρουσιάζεται ἐνώπιον τῶν ρωμαίων. Τὰ βασανιστήρια δὲν τοὺς τρομάζουν. Ἐχουν ἤδη λάβει τὴν μεγάλην ἀπόφασιν. Προτιμοῦν τὸν φωτεινὸν Οὐρανὸν ἀπὸ τὴν βορβώδη αὐτὴ γῆ. Καὶ ἡ ἐπιθυμία τοὺς ἐξεπληρώθη. Ὁ Γαλακτίων ἔγων τὸ 30ὸν ἔτος καὶ ἡ Ἐπιστήμη τὸ 16ον φονεύονται ἀπὸ τοὺς κακοῦργους. Ἡ πίστις αὐτῶν καὶ τὸ μαρτύριόν των

τοὺς ἐχάρισαν αἰώνιαν δόξαν πλησίον τοῦ Χριστοῦ.

Βικέντιος ὁ ἐξ Ἰσπανίας

Ὁ μάρτυς οὗτος ζήσας κατὰ τὸν γ' αἰῶνα ἐχειροτονήθη ἀρχιδιάκονος ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου Οὐαλερίου. Τόσον δὲ ζήλον εἶχε πρὸς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ὥστε συνελήφθη μὲ τὸν ἐπίσκοπὸν του καὶ ὑπεβλήθη εἰς φρικτὴν βασανιστήρια. Ἦτο ὅμως ἀδύνατον ὁ ἐνθερμος αὐτὸς ἀπόστολος νὰ δειλιάσῃ καὶ νὰ ἀρνηθῇ τὸν χριστιανισμόν. Ὅταν δὲ οἱ βασανισταὶ του τὸ ἀντελήφθησαν αὐτὸ ἀπέκοψαν τὴν τιμὴν κεφαλὴν του. Τὸ μαρτύριον τοῦ Βικεντίου ἐνεκωμίσαν πολλοὶ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ μνήμη του ἐορτάζεται τὴν 11 Νοεμβρίου.

Βίκτωρ

Οὗτος ἦτο ἀξιωματικὸς τοῦ Ρωμαϊκοῦ στρατοῦ. Κατὰ τὰς νύκτας ἐπεσκέπτετο τὰς φυλάκας καὶ προέτρεπε τοὺς χριστιανούς νὰ δεῖξουν ἀντοχὴν εἰς τὸ μαρτύριον. Κάποτε ὅμως συνελήφθη. Ὁ Βίκτωρ ἐν τούτοις ἦτο γενναῖος καὶ πιστός. Ἀνεδείχθη δὲ καὶ ἐξαιρετος κατηχητής, διότι εἰς τὴν φυλακὴν εὕρισκόμενος κατάρθωσε νὰ μεταστρέψῃ πρὸς τὸν χριστιανισμόν τοὺς δεσμοφύλακας Ἀλέξανδρον, Φιλικὸν καὶ Λογγίνον. Οἱ τελευταῖοι ἀπεκεφαλίσθησαν τὴν ἐπομένην τῆς βαπτίσεώς των. Ὁ Βίκτωρ ὅμως ἐπρόκειτο ὀλίγας ἡμέρας ἀργότερον νὰ δώσῃ ἐν καλὸν μάθημα εἰς τοὺς βαρβάρους εἰδωλολάτρας. Ἐξήχθη ἐκ τῆς φυλακῆς καὶ ἐν μεγάλῃ πομπῇ ὠδηγήθη ἐνώπιον ἐνὸς μεγαλοπρεποῦς βωμοῦ διὰ νὰ προσφέρῃ θυσίας. Ὁ Βίκτωρ ὅμως ἀντὶ νὰ θυσιάσῃ, διὰ τοῦ ποδὸς ἀνέτρεψε τὸν βωμὸν καὶ τὰ εἰδωλά του. Οἱ δὲ ἡμῖοι τοῦ ἀπέκοψαν τὴν ἰδίαν στιγμὴν τὸν πόδα καὶ τὴν ἐπομένην τὴν τιμὴν του κεφαλῆν.

Εἰς τὸν τάφον τοῦ μάρτυρος κατὰ τὴν Ε' αἰῶνα ὁ Κασσιανὸς ἔκτισε μοναστήριον μὲ τὸ ὄνομα τοῦ μάρτυρος.

Γουρία καὶ Σαμωνᾶ

Ἡ ἐορτὴ τῆς 15 Νοεμβρίου εἶναι ἀφιερωμένη εἰς μάρτυρας ἐπίσης. Ἀμφότεροι ἔζων ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Διοκλητιανοῦ καὶ κατήγοντο ἀπὸ τὴν Συρίαν. Ὁ Γουρίας συνελήφθη μὲ τὴν κατηγορίαν ὅτι ἔπειθε τοὺς ἀνθρώπους νὰ μὴ θυσιάζουν εἰς τὰ εἰδωλα.

Εἰς τὴν φυλακὴν καὶ εἰς τὸ ἴδιον κελλίον εὔρε τὸν Σαμωνᾶ, ὅστις εἶχε συλληφθῇ διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν.

Οἱ πόδες των ἐτέθησαν δεδεμένοι εἰς ξύλον, (φάλαγγα) καὶ μὲ ἐλαχίστην τροφήν, παρέμεναν εἰς τὴν στάσιν αὐτὴν ἐπὶ τετράμηνον. Ὅταν οἱ δεσμοφύλακες διεπίστωσαν ὅτι οἱ μάρτυρες ὠδηγοῦντο πρὸς τὸν θάνατον, χωρὶς νὰ δεικνύουν σημεῖα μεταμελείας, χωρὶς δηλ. νὰ ἀρνοῦνται τὸν Χριστόν, τοὺς ἐξήγαγον καὶ τοὺς ἀπεκεφάλισαν. Ὁ Σαμωνᾶς ὅμως πρὸ τοῦ ἀποκεφαλισμοῦ του ὑπέστη καὶ ἄλλο μαρτύριον. Ὅχι ὅμως καὶ ὁ Γουρίας διότι ἦτο ἤδη ἡμιθανὴς ὅτε τὸν ἐξήγαγον ἐκ τοῦ κελλίου του.

Τοιοῦτοι ὑπῆρξαν οἱ ἀθληταὶ τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας.

Ο ΒΙΟΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

«Αἱ δ' αὖ γυναῖκες οὐκ ἦντον τῶν ἀνδρῶν ὑπὸ τῆς τοῦ Θεοῦ λόγου διδασκαλίας ἡρρενω μέναι, τοὺς αὐτοὺς τοῖς ἀνδράσιν ἀγῶνας ὑποστάσαι ἴσα τῆς ἀρετῆς ἀπηνέγκαντο βραβεῖα» ἦτοι: αἱ γυναῖκες πάλιν αἱ ὁποῖαι ἐνεπνεύσθησαν ὑπὸ τῆς διδασκαλίας τοῦ Θεοῦ λόγου ἀπέκτησαν ἀνδρικήν δύναμιν καὶ ψυχὴν, ἡγωνίσθησαν μὲ αὐτοὺς τοὺς ἄνδρας τοὺς ἰδίους ἀγῶνας καὶ ἔλαβον τὰ ἴδια βραβεῖα ἀρετῆς. *Ἐξοσέβιος*: «Ἐκκλησι. Ἱστορία».

Ἡ κόρη αὐτῆς, ἡ ἁγία Αἰκατερίνα, δὲν ἦτο τυχαίας καταγωγῆς. Ἦτο κόρη τοῦ ἀντιβασιλέως τῆς Αἰγύπτου Κώνστα καὶ ἐγεννήθη περὶ τὸ τέλος τοῦ γ' αἰῶνος. Τὰ πλούσια πνευματικὰ χαρίσματα τῆς καὶ ἡ ὡραιότης τῆς τὴν ἔκαμον γνωστὴν ἐνωρίς, ὥστε εἰς ἡλικίαν 18 ἐτῶν ἐξέπληττε ὅλους τοὺς σοφοὺς τῆς ἐποχῆς τῆς. Ἐγνώριζεν πολλὰς γλώσσας καὶ ἐκ τῶν ἐπιστημῶν τὴν φιλοσοφίαν, τὴν ρητορικὴν, τὴν λογικὴν, τὰ μαθηματικὰ τὴν ποίησιν καὶ τὴν μουσικὴν. Ἐν τῷ μεταξὺ ἔγινεν χριστιανὴ καὶ ἀφιερῶθη εἰς τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου. Ἡ στροφή τῆς αὐτῆς πρὸς τὸν χριστιανισμόν ἐγένετο τὴν ψυχὴν τῆς μὲ νέα ὑψηλὰ ἰδανικὰ ὥστε ν' ἀποκορῶν τὰς προτάσεις γάμου ἐπιφανῶν νέων τῆς ἐποχῆς τῆς. Ὁ χριστιανισμὸς ὅμως ἦτο ἐν διωγμῷ καὶ ἐχρειάζετο μεγάλη ψυχικὴ δύναμις διὰ νὰ ὁμολογήσῃ καθεὶς τὴν πίστιν του.

Ὁ βίος τῆς ἁγίας ἀναφέρει, ὅτι ὁ Μαξέντιος ὁ βασιλεὺς, ὅταν ἔμαθε τὴν πίστιν τῆς Αἰκατερίνας, ἔστειλε πολλοὺς σοφοὺς διὰ νὰ τὴν μεταπείσωσι καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν παλαιὰν θρησκείαν. Ἡ χριστιανὴ ὅμως κόρη κατώρθωσε τὸ ἀντίθετον. Νὰ μεταπείσῃ τοὺς σοφοὺς ὥστε νὰ γίνουν αὐτοὶ χριστιανοί. Δι' αὐτὸ ὁ θηριώδης Μαξέντιος διέταξεν «αὐτίκα πυρὰν κατὰ μέσσην ἀναφθῆναι τὴν πόλιν καὶ ταύτη τοὺς πεντήκοντα ρήτορας ἐμβληθῆναι». Ἔτοι ἡ Αἰκατερίνα εὐρέθη εἰς τὴν φυλακὴν. Ἡ ζωὴ τῆς ὅμως δὲν ἐπρόκειτο νὰ τελειώσῃ προτοῦ ν' ἀποδείξῃ δι' ἄλλην μίαν φορὰν τὴν δύναμιν τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ.

Κάποτε ὁ Μαξέντιος εὗρίσκετο εἰς περιοδείαν καὶ ἡ βασίλισσα ἀκολουθουμένη ὑπὸ φρουρὰς ἐπεσκέφθη τὴν Αἰκατερίνα, ἡ ὁποία εὗρίσκετο εἰς τὴν φυλακὴν. Τόσον δυνατὴ ἦτο ἡ ἐντύπωσις τοῦ κηρύγματος τῆς μάρτυρος, ὥστε ὅλοι μαζί, «ἀσπασάμενοι μετ' εὐλαβείας τὴν μάρτυρα» ἀνεχώρησαν καὶ ἐβαπτίσθησαν. Ὁ Μαξέντιος ἐπιστρέψας ἐνόμισεν ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ τιμωρήσῃ τὴν Αἰκατερίνα ὅπως αὐτὸς ἐγνώριζεν. Ἀφοῦ προηγουμένως ἐθανάτωσε τοὺς νεοφωτιστοὺς χριστιανοὺς τῆς ἀκολουθίας τῆς βασιλίσσης, ἀνέβασε καὶ προσέδεσε τὴν Αἰκατερίνα εἰς τὸν τροχόν, τὸ φοβερὸν βασανιστήριον ὄργανον. Ἡ νέα ὅμως δὲν ἐδεδίλασεν, δὲν ἔδειξεν κἀν ὅτι ἐπόνεσε σωματικῶς μέχρι τῆς στιγμῆς κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ δῆμος ἀπέκοψε τὴν τιμίαν τῆς κεφαλὴν. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην οἱ παρόντες εἶδον «γάλα ἀντὶ αἵματος νὰ ρέῃ». Οὕτω ἡ ἁγία ἔλαβε τοὺς τρεῖς αἰωνίους στεφάνους, τῆς παρθενίας τῆς σοφίας, τοῦ μαρτυρίου, ὡς ψάλλει καὶ ἐν διστιχῶν τῆς ἀκολουθίας τῆς

Αἰκατερίνα καὶ σοφὴ καὶ παρθένος

ἐκ δὲ ξίφους καὶ μάρτυς' ὦ καλὰ τρία!

Ἡ παράδοσις ἀναφέρει τὰ ἑξῆς: πρὸ τοῦ θανάτου τῆς ἁγίας παρεκάλεσε τὸν Θεὸν νὰ σώσῃ τὸ σῶμα τῆς ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ἀσεβῶν. Πράγματι δὲ κατὰ θαυμαστὸν τρόπον μετεκομίσθη ὑπὸ τῶν ἀγγέλων εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Σινᾶ καὶ ἐκεῖ ἐφυλάσσετο τρεῖς περίπου αἰῶνας. Ὅτε ἐκτίσθη τὸ περίφημον Μοναστήριον ὑπὸ τοῦ Ἰουστινιανοῦ εἰς τὸ ἴδιον ὄρος οἱ μοναχοὶ εὗρηκαν τὸ ἅγιον σῶμα τὸ κατεβίβασαν καὶ τὸ ἔθεσαν εἰς μίαν λάρνακα. Ἐκτοτε καὶ ὁ ναὸς ὅστις ἐκτίσθη ἐπ' ὀνόματι τοῦ Σωτῆρος λέγεται ναὸς τῆς ἁγίας Αἰκατερίνης. Μετὰ τὴν παραλαβὴν τοῦ σώματος τῆς μάρτυρος ἀπὸ τὴν κορυφὴν παρατηρεῖται τὸ ἑξῆς φαινόμενον. Εἰς τὴν θέσιν ὅπου εὗρίσκετο παρουσιάζεται ἀνάγλυφον ὁμοίωμα γυναικεῖο σώματος, φυσικοῦ μεγέθους τὸ ὁποῖον φαίνεται νὰ εἶναι καλυμμένον μὲ μίαν σινδὼν, καὶ τὸ ὁποῖον δὲν προσέρχεται ἀπὸ ἐπεξεργασίαν ἀνθρωπίνην ἀλλὰ «ἡ πέτρα ἐμαλακύνθη ὡς κηρὸς ἀπὸ τὴν φοβερὰν ἐπαφὴν τοῦ ἱεροῦ ἐκείνου σώματος».

Πρακτικὰ Ζητήματα

ΕΥΓΕΝΕΙΑ ΚΑΙ ΛΕΠΤΟΤΗΣ

Κανεὶς δὲν συνιστᾷ νὰ εἴσαι ἄκαπνος, ἀπαθής, ἀπόλεμος.

Χριστιανὸς θὰ πῇ μαχητής, ἀγωνιστής ἐτοιμόμαχος. Χριστιανὸς θὰ πῇ ἄνθρωπος ποὺ θὰ πρέπῃ νὰ ἀγωνιᾷ διὰ κάθε παρεκτροπὴν δογματικῆς ἢ ἠθικῆς φύσεως, τὴν ὁποίαν θὰ συναντήσῃ. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος — γράφουν αἱ πράξεις τῶν Ἀποστόλων — «παρωξύνετο τὸ πνεῦμα αὐτοῦ θεωροῦντι κατείδωλον οὖσαν τὴν πόλιν» τῶν Ἀθηνῶν. Μὲ ἀγανάκτησιν ἐκφράζεται διὰ τὸ ἠθικὸν ἔγκλημα τῆς Κορίνθου, διὰ τὸν ἀπαίσιοιον ἐκείνον αἰμομικτήν.

Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει, ὅτι ὁ χριστιανὸς θὰ πρέπῃ νὰ γίνῃ ὑβριστῆς σατοράπης, χυδαιολόγος ὅταν ἀναμετράται μὲ ἑτεροδόξους.

Ὁ Χριστιανὸς πρέπει νὰ ἐνσαρκῶνῃ τὸ πνεῦμα τοῦ πολιτισμοῦ, τῆς ἀνωτέρας λεπτότητος καὶ εὐγενείας. Πρέπει νὰ εἶναι γλυκὺς, προσηνὴς ἀξιοπρεπής.

Ὁ Μεγαλύτερος Μαχητής, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος γράφει «ὁ λόγος ἡμῶν ἄλατι ἡρημένος». Ὁ ἴδιος δέ, ὅταν εὐρέθη εἰς τὰς Ἀθήνας εἰς αὐτὴν «τὴν κατείδωλον πόλιν» καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς Ἀθηναίους — τοὺς εἰδωλολάτρους ἀπεκάλεσε αὐτοὺς «δαισιδαιμονεστάτους» = εὐλαβεστάτους. Τὰ δὲ εἰδωλα — τὰ ὁποῖα διὰ τὸν Παῦλον ἦσαν ἡ ἐσχάτη θρησκευτικὴ κατάπτωσης καὶ ἡ θολερὰ πηγὴ ἀνηθικῶν ἰδεῶν καὶ διδαγμάτων — τὰ ἀπεκάλεσε «σεβάσματα» = ἱερά.

Καὶ ὅμως ὁ τρόπος αὐτὸς τῆς συμπεριφορᾶς τοῦ Ἀπ. Παύλου δὲν ἐμετρίασε τὸ ἀγωνιστικὸν του φρόνημα οὔτε τὸν ἀπώθησε εἰς ἐπικινδύνους συμβιβασμούς.

Πολλοὶ χριστιανοὶ νομίζουν, ὅτι μὲ τὸ νὰ ὑβρίζουν τὸν ἀντιφρονοῦντα ἐκδηλώνουν τὸν ζῆλον των. Ἄλλο πρᾶγμα ἡ συμπεριφορὰ καὶ ἄλλο τὸ

ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΑΙ ΙΕΡΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Υπό Ἀρχιμ. Αικαίου Παπᾶ

«Μυστήρια βασιλέων κρύπτων καλῶς, τῶν δὲ τοῦ Θεοῦ μεγαλείων κηρύττων τρανῶς» διατάσσει ἡ ἁγία Γραφή, ἥτοι τῶν μὲν βασιλέων τὰς σκέψεις καὶ ἀποφάσεις νὰ κρύπτομεν ἐπιμελῶς ἀπὸ τοὺς ἔχθρους των, τὰ δὲ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ νὰ κηρύττωμεν ἀνὰ τὸν κόσμον ἵνα μεγαλύνεται ἡ πίστις μας πρὸς Αὐτὸν καὶ μεταδίδομεν τὴν δόξαν καὶ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς λαούς.

Ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀπόψεως κινούμενος ἀπεφάσισα νὰ γράψω τὰ κατορθῶ διηγήματα καὶ σὰς παρακαλῶ δώσατε τὴν δέουσαν προσοχήν.

Ποθὼν παιδιόθεν τὴν Πνευματικὴν ζωὴν ἥτοι τὴν Μοναχικὴν πολιτείαν, μετέβην εἰς ἅγιον Ὅρος κατὰ τὸ ἔτος 1904, ἔπειτα ἀπὸ πολλὰς δυσκολίας καὶ περιπετειάς, ὡς ὁ Διάβολος παρενέβαλλεν ἵνα ἐμποδίσῃ τὸ τοιοῦτον καὶ ἐπιδοθῶ εἰς τὴν κοσμικὴν ζωὴν καὶ ἀποτύχῃ τῆς σωτηρίας, ἥτις ἀπειράκις περισσότερον ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς Μοναχικῆς ζωῆς ἢ διὰ τῆς κοσμικῆς. Ἐκοινοβίασα εἰς τὴν Σκήτην τῶν Ἰβήρων καὶ ἐγενόμην Μοναχὸς κατὰ τὸ ἔτος 1907. Μετὰ πέντε ἔτη ἀπὸ τῆς Κουρᾶς μου ἥτοι τὸ 1912 εὐδοκίᾳ Θεοῦ ἐγένετο ὁ πόλεμος τῶν Βαλκανίων κατὰ τῆς Τουρκίας καὶ κατὰ τὰς δύο Νοεμβρίου κατελήφθη τὸ ἅγιον Ὅρος ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ.

Ὁλόκληρος ὁ Ἄθως ἐπανηγύριζεν ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τὴν ἐλευθερίαν του ἀπὸ τοῦ Τουρκικοῦ ζυγοῦ, πού ἐπὶ τετρακόσια καὶ πλέον ἔτη ἐπεκράτητο ἐπὶ τῶν ὤμων του, ἀναπετασθεῖσης τῆς Ἑλληνικῆς Σημαίας ἐπὶ τῶν πανυψηλῶν τειχῶν τῶν Ἱερῶν Μονῶν καὶ τῶν θρυλικῶν πύργων των. Ἡ ἱερὰ Μονὴ τῶν Ἰβήρων, μία ἐκ τῶν 20 βασιλικῶν Πατριαρχικῶν καὶ Σταυροπηγιακῶν Μονῶν τοῦ ἁγίου Ὁρους, ἡ μεγαλυτέρα σχεδὸν εἰς ὄγκον καὶ πολυπληθεστέρα εἰς ἀριθμὸν Μοναχῶν καὶ ὠραιότερα, ὡς πρὸς τὸν ρυθμὸν τῆς οἰκοδομικῆς, ἡ κατέχουσα εἰς τοὺς κόλπους της τὸν ἀμύθητον θησαυρὸν τῆς Πίστεώς μας, τὴν ἁγίαν καὶ θαυματουργὸν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου τῆς Πορταΐτιδος λεγομένην, ἐλθούσης διὰ θαλάσσης ἀπὸ τὴν Νίκαιαν τοῦ Πόντου κατὰ τὸν καιρὸν τῆς εἰκονομαχίας, ἡ Ἱερὰ Μονὴ αὕτη λέγω, προσεφέρθη ἡμῶν φιλοτίμως, ὅπως φιλοξενήσῃ τὸν λόχον αὐτὸν τοῦ στρατοῦ πού κατέλαβε τὸ ἅγ. Ὅρος κατὰ τὴν 21ην Νοεμβρίου, τῶν Εἰσόδων τῆς Θεοτόκου, τελευτήσης ὀλονυκτίου ἀγρυπνίας.

φρόνημα.

Κατὰ τὴν συμπεριφορὰν θὰ σεβασθῶ τὸν συνάνθρωπόν μου, θὰ τοῦ ἀποδώσω τὴν ὀφειλομένην τιμὴν ἀναλόγως τοῦ ἀξιώματος τὸ ὁποῖον φέρει, κατὰ τὸ φρόνημα θὰ ἀγωνισθῶ ὑπεραμεινόμενος τῶν ὀρθοδόξων ἀπόψεων.

Χριστιανὸς δὲν σημαίνει ἀγριμὶ τοῦ δάσους ἀλλὰ ἄνθρωπος τῆς χάριτος.

Θὰ μεταβάλλω τὴν καρδίαν μου εἰς Ἡφαίστειον Ὁρθοδόξου παλμοῦ ἀλλὰ καὶ τὰ χεῖλη μου δὲν θὰ τὰ μετατρέψω εἰς πυροφροσύνας καὶ δυσώδεις πληγὰς.

Ὁ στρατὸς ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Λοχαγοῦ κ. Τσεκούρα, κατήλθεν ἀφ' ἑσπέρας εἰς τὴν Μονήν, καὶ παρετάχθη εἰς δύο στίχους ἐν τῷ μέσῳ τῆς Ἐκκλησίας, παρακολουθῶν τὴν ἀγρυπνίαν μετὰ πολλῆς προσοχῆς καὶ εὐλαβείας, διότι ἴσως πρώτην φορὰν εὐρέθησαν εἰς ὀλονυκτίαν. Ὁ λοχαγὸς κ. Τσεκούρας, προτιμηθεὶς ὑπὸ τῶν πατέρων ἐτοποθετήθη εἰς τὰ στασίδια τῶν προσεστώτων, εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ Δεσποτικοῦ θρόνου, ἀπέναντι ἀκριβῶς τοῦ δεξιοῦ Ἱεροψάλτου, ἐγὼ δὲ ὁ γράφων ταῦτα, ἤμην ὀπισθεν τοῦ λοχαγοῦ εἰς τὰ στασίδια τῶν ἀρχαρίων, παρακολουθῶν μετὰ προσοχῆς καὶ νηφαλιότητος τὴν ἀγρυπνίαν.

Εἰς τὸν Καθολικὸν τοῦτον Ναὸν τῆς Μονῆς τῶν Ἰβήρων, ὅστις εἶναι θαῦμα μεγαλοπρεπείας εἰς στολισμὸν, εἰς ἀγρυρᾶς καὶ ἐπιχρύσους μεγάλας καὶ μικρὰς κανδήλας, εἰς ἐνδύματα τοιαῦτα τῶν μεγάλων εἰκόνων τοῦ τέμπλου καὶ τῶν προσκυνημάτων, εἰς τοὺς πολλοὺς μικροὺς καὶ τὸν μέγαν ἀγρυροῦν καὶ ἐπιχρυσωμένον πολυέλεον μετὰ τοῦ χοροῦ του, εἰς τὴν καλὴν σχετικῶς καὶ ἐπιμελημένην τοιχογραφίαν του, εἰς τὸ πλῆθος τῶν Ἱερῶν λειψάνων πλῶν καὶ διαφόρων ἁγίων, καὶ τί νὰ εἶπω; ἐπιλείψει μοι ὁ χρόνος διηγούμενος τὴν θαυμασίαν αὐτὴν διακόσμειν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τούτου, καὶ δὴ τὴν μεγάλην καὶ ὀραίαν Κινδῆλαν τὴν κρεμασμένην εἰς τὸ μέσον τοῦ τέμπλου ἀνωθεν τῆς ὀραίας Πύλης, περὶ ἧς ἤδη ὁ λόγος. Ἡ Κανδήλα αὕτη εἶναι ἱστορικὴ, διότι ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων κινεῖται πολλάκις μόνη της ἰδίως κατὰ τὰς Δεσποτικὰς καὶ Θεομητορικὰς ἑορτάς, προσδίδουσα περισσότεραν αἴγλην καὶ μεγαλειότητα εἰς τὴν εορτήν. καὶ ἀφαρπάζουσα τὰς ψυχὰς τῶν ὁρώντων εἰς θαυμασμόν καὶ δοξολογίαν τοῦ Μεγάλου Θεοῦ ἡμῶν. Ἡ κίνησις αὕτη ἀρχεῖται ὅταν ψάλλεται ἡ μεγάλη δοξολογία, ὀλίγον κατ' ἀρχὰς καὶ κατόπιν βαθμηδὸν περισσότερον ὅσον νὰ μὴ χυθῇ, ρυθμικώτατα ὅμως καὶ μετὰ περισσῆς χάριτος καθ' ὅλην τὴν Λειτουργίαν, σταματᾷ δὲ ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς τὸ «Πρόσχομεν τὰ ἅγια τοῖς ἁγίοις». Ἐν τῷ μεταξὺ καὶ ὀλίγον τι προκοῦ ἀρχίσει ὁ Χερουβικὸς ὕμνος, ἀνάπτονται οἱ Πολυέλεοι καὶ ὁ χορὸς, καὶ κινεῖται ὑπὸ τοῦ Κανδηλανάπτου κατὰ τὴν ὥραν τῆς Μεγάλης Εἰσόδου ἀλλ' ἐντὸς ὀλίγου σταματοῦν, ἐνῶ ἡ Κανδήλα αὕτη κινεῖται ἀπὸ τὸ τέλος τῆς Μεγ. δοξολογίας μέχρι τὸ τέλος τῆς θείας Λειτουργίας!! Κινεῖται ὅμως καὶ ἄλλοτε ἡ Κανδήλα αὕτη ἀπροσδιορίστως καὶ μὲ ἀκατάστατον καὶ πολὺ διαφορετικὴν κίνησιν, ἐμπνέουσιν εἰς τοὺς ὁρῶντας φόβον καὶ ταραχήν. Ἡ τοιαύτη κίνησις γίνεται ὅταν πρόκειται νὰ συμβῇ κακόν τι ἢ ζημία καὶ δυστύχημα εἰς τὴν Μονήν, πυρκαϊά, κλοπή, συμφορὰ κλπ., διὸ καὶ ὅταν συμβῇ ἡ κίνησις αὕτη, οἱ Πατέρες καὶ ταλαμβάνονται ὑπὸ φόβου καὶ τρόμου ἀναμένοντες ἐναγωνίως τὸ συμβεβηκός.

(ἀκολουθεῖ)

Υπεύθυνος ὕλης Ἡεραγωγίτης Ι. Βρεττάκος

Νίκης 33—Ἀθήναι

Τυπογραφείου Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33

ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΣΟΒΑΡΑ ΚΑΙ ΑΚΙΝΔΥΝΑ ΚΥΝΑΡΙΑ

Ὁ ἐκλεκτός ἡμῶν συνεργάτης ὁσιολογιώτατος μοναχὸς π. Ἀντώνιος Μουστάκας, μᾶς ἀπέστειλε ἀπόκομμα τῆς ἡμερησίας ἐφημερίδος Θεσ/νίκης «**Μακεδονία**» (21-11-56) εἰς ὃ ἀναδημοσιεύεται σχόλιον τοῦ ἐπισήμου τῆς Αὐτοκεφάλου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ὁργάνου «**Ἐκκλησία**» ἔχον ὡς κατωτέρω:

Τὰ κατωτέρω δημοσιεύονται εἰς τὴν «Ἐκκλησίαν». Τὰ μεταφῶρα ἐνταῦθα διότι νομίζω ὅτι πρέπει νὰ γίνουν εὐρύτερον γνωστά.

«Ἐρωτώμεθα, ἐάν κανονικῶς ἐπιτρέπονται συλλειτουργίαι καὶ συμπροσευχὴ ἐτεροδόξων μετὰ ἡμετέρων, ὡς τοῦτο φέρεται ἐπισυμβαίνειν ἐν Ἀμερικῇ. Καὶ ἀπαντῶμεν καθηκόντως, διὸ τοῦτο καὶ ἀληθὲς εἶναι καὶ ἀντικανονικόν, ἀλλὰ καὶ συντελούμενον ἁσκει ὀλεθρίαν ἐπίδρασιν. Ὅτι μὲν θεωρητικῶς εἶναι ἀντικανονικὴ ἡ αὐτοῦ τοῦ εἵδους ἐπαφὴ μετὰ τοὺς ἐτεροδόξους εἶναι γνωστὸν τοῖς πᾶσι. Ἀλλὰ καὶ ἀπαράδεκτος, διότι πῶς εἶναι δυνατόν Ὁρθόδοξος ἱερεὺς νὰ συλλειτουργῇ μετὰ ἐτεροδόξον Προτεστάντην ἱερέα, ὅστις τὸν θεσμὸν τῆς Ἐκκλησίας δὲν δέχεται, οὔτε μυστήρια παραδέχεται καὶ πλείστοι ἐξ αὐτῶν οὔτε εἰς τὴν θεότητα τοῦ Χριστοῦ πιστεύουν, οὔτε εἰς τὴν Ἀγίαν Τριάδα; Ἐάν αὐτὰ εἶναι ἀληθῆ—ὅπως καὶ εἶναι—εὐκόλον εἶναι καὶ νὰ συμπεράνῃ κανεὶς ὁποῖαν ὀλεθρίαν ἐπίδρασιν τοῦτο ἁσκει εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Ὁρθόδοξον ποίμνιον τῆς Ἀμερικῆς. Καὶ ἄμεσον θὰ προκύπτῃ ἐξ αὐτοῦ τὸ συμπέρασμα, ὅτι οὐδεμία διαφορά ὑφίσταται μετὰ τὸ Ὁρθόδοξον καὶ Προτεστάντων καὶ διὸ εἶναι εὐκόλος ἡ μεταπήδησις ἀπὸ τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας εἰς οἰανδήποτε Προτεστάντικὴν ὁμολογίαν. Πάντα ταῦτα σαφῶς δεκνύουν, ἐάν ἀληθεύουν ἐπαναλαμβάνομεν—διὸ ἤρχισεν ἀτυχῶς νὰ ὑφίσταται σοβαρὸς ὁ ἀποχωματισμὸς τῶν Ἑλλήνων ἱερέων, καὶ πρό παντός τῆς νέας γενεᾶς, τῆς ἐκ τῆς Σχολῆς τῆς Βοστώνης προερχομένης, ἀπὸ τοῦ Ὁρθόδοξον πνεύματος καὶ τὴν Ὁρθόδοξον συνείδησιν. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, πιστεύομεν ὡς ἀπολύτως ὀρθὴν καὶ ἐπιβλαβὴ τὴν γενομένην πρότασιν, ὅπως οἱ ἔξερχομενοι τῆς Σχολῆς τῆς Βοστώνης, φοιτῶσιν διὰ μερικὰ ἔτη εἰς Ὁρθόδοξους Θεολογικὰς ἢ Ἐκκλησιαστικὰς Σχολὰς τῆς Ἑλλάδος».

Ὅπως βλέπουν οἱ ἀναγνώσται μᾶς τὸ ἐπίσημον ὄργανον τῆς Ἐκκλησίας ἀπηχεῖ γνώμην, τὴν ὁποῖαν διετυλώσαμεν περὶ τοῦ τρομακτικοῦ κινδύνου, τὸν ὁποῖον ἐγκυμονεῖ ἡ συμπροσευχὴ Ὁρθόδοξων καὶ Διαμαρτυρομένων καὶ ἡ ὁποία συμπροσευχὴ κατέστη «συρμὸς» εἰς τὰ διάφορα συνέδρια καὶ κυρίως μετὰ τὸ «μορφωμένων» καὶ «προοδευτικῶν Χριστιανῶν»!!!

Ἡ σύμπτωσις αὕτη τῶν ἀπόψεων μᾶς ἐνθουσιάζει, διότι προδίδει θετικὴν διάθεσιν ἐκ μέρους τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας νὰ παύσῃ ἐπὶ τέλους αὐτὴ ἡ ἀθλία καὶ ἐγκληματικὴ προσέγγισις, ἥτις ἐφθασε εἰς τὸ σημεῖον νὰ ἐξαίρῃ τοὺς λόγους καὶ τὰς θέσεις τῶν διαφόρων ρητόρων καὶ νὰ ἀρύττῃ εἰς κονιορτιθεῖς βιβλιοθήκας τὰ οὐρανομήκη παραστήματα τῶν πατέρων, διότι θεωροῦνται... ὡς ὀπισθοδρομικοὶ καὶ ξένοι πρὸς τὸ σύγχρονον κλίμα τῆς «οἰκουμένης κινήσεως τῶν Ἐκκλησιῶν»!!!

Εἰς τὸ σχόλιον αὐτό, * * * τὸ ὁποῖον ὡς φαίνεται ἔδωκε τὴν Ἀρχιερατικὴν φιλοτιμίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. Μιχαήλ, ὅστις ἔσπευσε δι' ἐπιστολὰν πρὸς τὰ θερησκευτικὰ περιοδικὰ νὰ δηλώσῃ, ὅτι δὲν ἐγένετο συλλειτουργία,

ἀλλά...ἐσπερινὴ συμπροσευχή!!!, εἰς τὸ σχόλιον αὐτὸ συνιστάται, «ὅπως οἱ ἐξερχόμενοι τῆς Σχολῆς τῆς Βοστώνης φοιτῶσιν διὰ μερικὰ ἔτη εἰς Ὁρθόδοξους Θεολογικὰς ἢ Ἐκκλησιαστικὰς Σχολὰς τῆς Ἑλλάδος».

Ὁ σχολιαστὴς ἀκουσίως ὁμολογεῖ μίαν ἀλήθειαν (ἡ πέννα λανθάνουσα τ' ἀληθῆ γράφει), ὅτι ἡ Σχολὴ τῆς Βοστώνης δὲν εἶναι Ὁρθόδοξος· ἄλλως δὲν δικαιολογεῖται ἡ σύστασις τοῦ οἱ ἀπόφοιτοί της νὰ φοιτῶσιν εἰς «Ὁρθόδοξους Θεολογικὰς ἢ Ἐκκλησιαστικὰς Σχολὰς».

Ἐν τοιαύτῃ ὁμως περιπτώσει πῶς ἀνέχεται τὴν λειτουργίαν τῆς ἡ Ὁρθόδοξος Ἀρχιεπισκοπὴ Βορείου καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς;

Μία ἀπορία!

Δευτέρα ἀπορία:

Ἀπὸ ποίους νὰ διδασκῶν εἰς τὰς «Ὁρθόδοξους Θεολογικὰς ἢ Ἐκκλησιαστικὰς Σχολὰς τῆς Ἑλλάδος»;

Ὁ τὸ κανονικὸν Δίκαιον διδάσκων καθηγητὴς, δὲν ἔχει τὸ θάρρος νὰ διακηρύξῃ: ὑπάρχει ἡ δὲν ὑπάρχει κίνδυνος ἐκ τῆς δράσεως τῶν ξένων θερησκευτικῶν προπαγανδῶν ἐν Ἑλλάδι!

Ἄλλος ἐρωτοτροπεῖ μετὰ τὸ Μασσονικὸν Νηπιαγωγεῖον, τὸν Ροταριανὸν Ὁμίλον!!

Ἐάν καταφύγωμεν τώρα καὶ εἰς τὸν συνιστῶντα χοροεσπερίδας... θεολογικοῦ χαρακτήρος!! ἕτερον «κέρβερον» τῆς Ὁρθόδοξου Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν, θὰ τὸν ἀκούσωμεν διδάσκοντα μὲν τὸν κοινατλιμιτλικοτλισμὸν (δὲν εἶναι λογοπαίγνιον) ἀναγράφοντα δὲ ἐπὶ τοῦ πίνακος κύκλους, στὰν ἐρωτᾶται νὰ δηλώσῃ σαφῶς, ἐάν δύναται ὁ Χριστιανὸς νὰ εἶναι καὶ Μασσόνος.

Καί... ἔτεται ἡ συνέχεια! Ἄλλος ἐπιστρέφει χριστιανικὸν περιοδικόν, ὡς ἀπαράδεκτον, οὐχὶ λόγῳ ἐτεροδιδασκαλίας τοῦ περιοδικοῦ, ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ ἔχη σχέσιν μέ... «φτωχάδαια», ποὺ θέλουν τὸν Χριστιανισμόν, ὡς ὁδόφραγμα κατὰ τοῦ Μασσονικοῦ ὁδοστρωτήρος ἐν Ἑλλάδι. Ἄλλος πρὶν ἐξετάσῃ καὶ βαθμολογήσῃ φοιτητὰς ἀναζητεῖ εἰς τὸν γισκῶν τὸν σῆμα γνωστῆς παρεκκλησιαστικῆς Ὁργανώσεως καὶ ἔλοι οἱ ἄλλοι ζητοῦν ὄχι ἀπὸ τοὺς Προτεστάντας ἢ τοὺς Καθολικοὺς ἢ τοὺς Μασσόνους δηλώσεις.. μετανοίας, ἀλλὰ ἀπὸ τοὺς Παλαισημερολογίτας, διὰ νὰ ἀποκτήσουν τὴν εὐνοίαν ἀποθανόντος καὶ ταφέντος Ἀρχιεπισκόπου.

* *

Σοβαρὸν τὸ ζήτημα τοῦ σχολιαστοῦ κυνάρια ὁμως περιδεῶς ὑλατίζοντα οἱ ἐντεταλμένοι διὰ τὴν λύσιν του.

Ἡ Πανεπιστημιακὴ Θεολογία σήμερον δὲν ἔχει οὔτε τὴν πνοὴν οὔτε τὸν παλμὸν τῆς Ὁρθόδοξου Θεολογίας. τῆς ὁποίας τὰ νάματα πρέπει νὰ γαλουχήσουν τοὺς διδασκάλους τοῦ γένους.

Ἐάν δὲ εἰς αὐτὸν τὸν τόπον δὲν ἔχει ἐκλείψῃ εἰσέτι τὸ μέγα τῆς εὐσεβείας μυστήριον, αὐτὸ δὲν ὀφείλεται εἰς τὸν ζῆλον τῶν διαφόρων «ῥιπιδίων»· ὀφείλεται εἰς τὴν ἀκοίμητον ἐπαγρύπνησιν τοῦ θερησκευομένου ἑλληνικοῦ λαοῦ, εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ

Παπουλάκου καὶ τοῦ Παπαδιαμάντη, εἰς ὅλον ἐν γένει τὸ ἅγιον πλῆθος τῶν πτωχῶν καὶ καταφρονημένων, ποῦ ὡς ἄλλοι ἄλιεῖς τῆς Γαλιλαίας ἀκολουθοῦν τὸν Αἰώνιον καὶ Ἀθάνατον Ἰησοῦν, οὐχὶ ὡς κομψευόμενοι μαθηταὶ Ἀκαδημαϊκὸν φρακοφορεμένον διδάσκαλον, ἀλλ' ὡς ἄγνοοι καὶ ἄδολοι λάτρες τὸν Ἐσταυρωμένον Λυτρωτὴν.

Ἡ Ὁρθοδοξία δὲν διδάσκεται μεταγγίζεται ἐμπνέεται, ἀκτινοβολεῖ.

Απὸ τὰ ἰδανικὰ
τοῦ Χριστιανισμοῦ

Η ΚΑΤΑ ΧΡΙΣΤΟΝ ΑΓΑΜΙΑ ΕΓΚΟΜΙΑΖΟΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΑΤΕΡΑΣ

ὑπὸ Ἱερομονάχου ΜΑΤΘΑΙΟΥ ΛΑΓΓΗ
[(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Διὰ τοῦτο ἡ αἰσχροὶ πράξεις ἐκείνης ποῦ παρθενεύει εἶναι περισσότερο μωρὰ καὶ συχαμερὰ ἀπὸ τὴν πράξιν τῆς πόρνῃς. Δὲν εἶναι ἴση ἡ φθορὰ τῆς παρθενευομένης καὶ τῆς πορνευομένης· δὲν εἶναι ἴση ἡ φθορὰ τῆς βασιλισσῆς καὶ μιᾶς ἀσήμες γυναικός· δὲν εἶναι ἴση ἡ κλοπὴ ἐνὸς σκεύους, ἱεροῦ καὶ ἐνὸς σκεύους τῆς ἀγορᾶς. Ἡ δὲ παρθένος εἶναι σκευὸς ἱερὸν, εἶναι πορφυροῦν φῶμα, τὸ ὁποῖον μόνον ὁ βασιλεὺς τῶν ὅλων Χριστὸς ἔχει δικαίωμα νὰ φορῇ, εἶναι νύμφη ποῦ ἔχει πάντοτε παρθένον γάμον».

Ἐπειδὴ ὁ κατὰ Χριστὸν ἀγαμος βίος καὶ ἡ παρθενία εἶναι κατάστασις δύσκολος καὶ οὐχὶ εἰς πάντας προσιτὴ, ἀλλὰ χάρισμα Θεοῦ διὰ τοῦτο δὲν εἶναι ὑποχρεωτικὴ δὲν εἶναι ἐντολὴ καὶ ἐπίταγμα ἀλλ' ἐξ ὁλοκλήρου προαιρετικὴ ἀρετὴ. Διὸ καὶ ὁ Μέγας Βασιλεὺς παραγγέλλει.

«Ἐκεῖνο τώρα εἶναι ἀνάγκη νὰ βεβαιώσωμεν, ὅτι παρθένος ὀνομάζεται ἐκείνη ἡ ὁποία θεληματικῶς προσέφερεν τὸν ἑαυτὸν τῆς εἰς τὸν Κύριον καὶ ἀπηνήθη τὸν γάμον καὶ ἐπροτίμησεν τὸν ἐν ἁγιασμῷ βίον. Τὰς ὁμολογίας περὶ παρθενίας τότε ἐγκρίνομεν ἂν' ὅτου φθάσουν εἰς ἡλικίαν ποῦ εἶναι συμπληρωμένον τὸ λογικὸν τῶν. Διότι δὲν ἀρμόζει νὰ θεωρῇ τις ἐγκύρους εἰς τὰ τοιαῦτα ζητήματα τὰς παιδικὰς φωνὰς καὶ ὁμολογίας».

Ὁ δὲ Ἰσίδωρος ὁ Πυλουσιώτης γράφει ὅτι τὸ περὶ παρθενίας λεχθὲν ὑπὸ τοῦ Κυρίου, ὅτι δὲν ἴκανον ὅλοι νὰ παραδεχθῶν καὶ πραγματοποιήσουν αὐτήν, ἐλέχθη ὅχι ὅτι ἡ παρθενία ἐδόθη εἰς μερικοὺς ἐκλεκτοὺς ὡς κλῆρος καὶ μερίδιον (διότι τότε δὲν θὰ ὤριζεν εἰς αὐτοὺς ὡς βραβεῖον τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν) ἀλλὰ διὰ νὰ δεῖξη πρῶτον μὲν ὅτι ὅσοι ἀγωνίζονται τὸν ὑπεράνθρωπον τοῦτον ἀγῶνα ἔχουν ἀνάγκην τῆς θείας βοηθείας ἔπειτα ὅτι ἡ συμβουλὴ αὕτη κατέρχεται ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ὅχι ὅτι ἐπιβάλλει τὴν Παρθενίαν ὡς νόμον, ἀλλ' ὡς παραίνεσιν καὶ προτροπὴν

Τρίτον ὅτι τὸ χάρισμα τοῦτο δίδεται εἰς

τοὺς ἐγκρατεῖς εἰς ἐκείνους ποῦ ἐπικαλοῦνται τὴν ἄνωθεν συμμαχίαν καὶ φυλάττουν τὸ κειμήλιον τῆς παρθενίας διὰ νηστειῶν καὶ ἀγρυπνιῶν, καὶ δὲν παραδίδουν τὸν ἑαυτὸν τῶν εἰς τὸ θηρίον διὰ τῆς ραθυμίας καὶ τῆς τρωφῆς.

Ἐὰν ἐδόθη ἡ παρθενία ὡς κλῆρος κατ' ἐκλογὴν εἶναι περιττὸν τὸ βραβεῖον. Δὲν ἐδόθη χαριστικῶς ἀλλὰ δίδεται εἰς ἐκείνους ποῦ θέλουν νὰ τὴν λάβουν. Διότι εἰς ἐκείνον ποῦ δὲν θέλει νὰ λάβῃ δὲν θὰ ὑπάρξῃ καὶ ὁ ἄνθρωπος ποῦ θὰ δώσῃ.

ΣΥΝΟΜΙΛΙΑ ΜΕ ΕΝΑ ΝΕΟΝ

Ἀγαπητὲ φίλε,

Ἡ ἐποχὴ μας δὲν ἴκανον νὰ καυχῇ, ὅτι σοῦ προσφέρει, ἐσένα τὸν νέον ἄνθρωπο, καὶ ποῦ νὰ γεμίσῃ τὴν ψυχὴ καὶ νὰ τὴν χαροποιῇ. Καὶ ἡ ἀδυναμία τῆς αὐτῆς φαίνεται ἀκόμη μεγαλύτερη, δὲν λαμβάνει ὅτι ὅσιν μας τὴν προσπάθεια ποῦ καταβάλλῃ γιὰ νὰ σοῦ προσφέρει μιὰ σταγὼνα χαρᾶς.

Προσπάθεια ποῦ ἐπιστρατεύει ὅλα τὰ τεχνικὰ μέσα γιὰ νὰ καυχήσῃ στὸ τέλος εἰς τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα, τὴν ἀποτυχία. Διότι πῶς ἄλλοῶς ἴκανον νὰ ὀνομάσωμε τὴν γεύσιν τῆς ἀπείρας καὶ τῆς λύτης ποῦ αἰσθάνονται ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ νέοι, οἱ ὁποῖοι εἰς τὴν ἀναζητήσιν τῆς χαρᾶς ἀφίονται εἰς τὰς ἐπινοήσεις τῆς ἐποχῆς χωρὶς νὰ ξεδιψᾶσουν οὔτε στιγμή μὲ τὰ προσφερόμενα μέσα;

Ἡ χαρὰ, ἡ χαρὰ, τὸ μεγάλο αὐτὸ ὄνειρο καὶ ἡ χαμένη αὐτὴ ὀπτασία τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν στιγμή ποῦ τὸ γένος μας ἔχασε τὸν παράδεισο ἀποτελεῖ καὶ σήμερα, ὅπως πάντα, τὸ ἀσύλληπτο ἰδανικὸ τὴν μεγάλην λαχτάρα. Καὶ οἱ νέοι ἄνθρωποι ποῦ τὸ ἀνοιγμα τῶν ματιῶν τους γίνεται σ' ἕνα κόσμον ἀλλόφρονον, τρελλό, θορυβώδη, ἀναζητοῦν τὴν χαρὰν σὲ ὅτι γύρω τους διαφημίζεται ὡς προῖον τῆς, ἐνῶ δὲν προῖεται παρὰ γιὰ καλοτυλιγμένο σὲ χρυσᾷ περιτυλίγματα δηλητηρίου. Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνον αὐτό. Ἐκεῖνοι ποῦ ἀναζητοῦν σὲ τέτοιους πηγὰς τὸ νερὸ ποῦ ξεδιψᾷ χωρὶς ποτὲ νὰ γευθῶν ἔστω καὶ μιὰ σταγὼνα του, δέχονται τὸ «καμουφλαρισμένο» δηλητηριεὶ στὸν ὀργανισμό τους, ἀποῦ πληρώσουν ἄδρᾳ προηγούμενως τὴν ἀγορὰ του. Καὶ ἡ πληρωμὴ γίνεται μὲ ἔξοδα τῆς ψυχικῆς ἀγνοίας, τῆς σωματικῆς υγείας, τῆς διανοητικῆς ἰσορροπίας. Ἀλλὰ θὰ μᾶς ἐρωτήσῃ ἴσως, ἀγαπητὲ φίλε μας, εἶναι κακὸ ποῦ οἱ νέοι ἄνθρωποι ἀναζητοῦν τὴν χαρὰ; Μὰ τὸ εἶπαμε ἤδη παραπάνω ὅχι μόνον δὲν εἶναι κακὸ ἡ ἀναζήτησις τῆς χαρᾶς ἀλλὰ εὐρίσκεται δέμενη μὲ τὴν ψυχὴν μας ἀπὸ τὴν στιγμή ποῦ τὸ γένος μας ἔχασε τὸν προσανατολισμὸ του καὶ κλωθογυρᾷ ἀτελείωτα εἰς τὸ λαβύρινθο τῆς παρακοῆς. Ὁ δρόμος εἶναι στενός, φίλε μας, ὁ δρόμος αὐτὸς δὲν ὀδηγεῖ στὴν χαρὰ. Μὴ γελᾶσαι μὲ τίς μεγάλες ἐπιγραφές, μὲ τὰ ἀστραφτερά φῶτα, μὲ τίς διαφημίσεις ποῦ εἶναι κρεμασμένες ἔξω ἀπὸ πολλὰς πόρτες. Ἄν κάνεις τὸ λάθος καὶ εἰσέλθῃς σὲ περιμένει μεγάλη ἀπογοήτευσις καὶ ἂν δὲν εἶναι ἐδύνατη ἡ ἔξοδος εἶναι πάντως πολὺ δύσκολη. Τότε θὰ καταλάβῃς ὅτι ὁ παράδεισος ποῦ σοῦ ἔταξε ὁλος

αὐτὸς ὁ μανιακὸς πολιτισμὸς ἦταν μιὰ πρώτη τάξεως κόλασις.

Ἔτσι τὸ πρόβλημα ὑπάρχει πάντα, τὸ μεγάλο πρόβλημα τῆς χαρᾶς ποὺ σήμερα ξεχωριστὰ ἐμφανίζεται μὲ ἀπίθανη ἔντασιν. Αὐτὸ τὸ «σήμερα» δὲν εἶναι μιὰ υπερβολή. Εἶναι γεννημένο ἀπὸ τὸ ὀδυνηρὸ «χθὲς» ποὺ ὑπῆρξε μιὰ τρομακτικὴ σὲ ἔντασι δοκιμασία γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα.

Οἱ ἄνθρωποι χθὲς ἐπέθαιναν καὶ σήμερα θέλουν νὰ ζήσουν. Θέλουν νὰ ζήσουν μὲ χαρὰ καὶ γι' αὐτὸ τὴν ἀναζητοῦν παντοῦ. Δέχονται γιὰ χρυσὸν καὶ τοὺς τενεκέδες ἀκόμη, ἀρκεῖ νὰ γυαλίζουν. Τρέχουν ἀλλόφρονες πίσω ἀπὸ κάθε ὑποψία χαρᾶς γιὰ ν' ἀνακαλύψουν κατόπιν ὅτι γελάσθησαν φρικτῶς, ὅτι ἐπῆραν τὴν ζωὴν τους λάθος. Καὶ τὸ σπουδαιότερον ἡξυρεῖς ποιοῦ εἶναι, ἀγαπητὲ φίλε μας; ὅτι ὅπως εἰς τὸν πόλεμον οἱ ἄνθρωποι ἐπέθαιναν κατὰ πολλὰς χιλιάδες, ἔτσι πεθαίνουν καὶ σήμερα. Πεθαίνουν κατὰ πολλὰς χιλιάδες, μὲ ἄλλον βεβαίως τρόπον, ἀλλὰ ἴσως φοβερότερον ἀπὸ τὸν πρῶτον.

Ἐκατάλαβες ἀγαπητέ μου, ἀσφαλῶς περὶ τίνος πρόκειται. Πρέπει ὅμως νὰ ὑψώσωμε τὴν φωνήν μας κάνοντας τὴν ἐξῆς διαπίστωση: Χαρὰ δὲν εἶναι ἡ ἀεροδυναμικὴ ζωὴ, οἱ κινηματογράφοι, τὰ κακῆς ποιότητος βιβλία, αἱ ὑποπτες σόναναστροφές, ὁ ἱλιγγιώδης ρυθμὸς τῆς ἐποχῆς μας καὶ τὰ τοιαῦτα. Χαρὰ δὲν ὑπάρχει εἰς τὰ προϊόντα τῆς ἀρρωστημένης ψυχολογίας τῆς ἐποχῆς μας. Ἀκόμη δὲν εἶναι χαρὰ ἡ ἐξασφάλις μιᾶς προσωπικῆς ἐπιτυχίας. Τὸ πρόβλημα δὲν εὐρίσκεται μόνον εἰς τὸν ἑαυτὸν μας ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν πλησίον μας. Δὲν θὰ εἴχαμε τὸ δικαίωμα νὰ ἰσχυρισθῶμεν ὅτι εἴμεθα ἡσυχοὶ καὶ ἱκανοποιημένοι ἐπὶ γῆς ἐφ' ὅσον ὑπάρχει γύρω μας πόνος, ὀδύνη καὶ ἀγωνία.

Πολὺ ὀρθῶς ἔχει γραφῇ ὅτι αὐτὴν τὴν ἀπάθειαν τὴν κηρύσσει μόνον ὁ Βούδδας τῶν Ἰνδιῶν, αὐτὸς ποὺ κλείνει τὰ μάτια του ἐμπρὸς εἰς τὴν ἀγωνιώσαν ἀνθρωπότητα καὶ σταυρώνει τὰ χέρια του εἰς τὴν φουσκωμένην του κοιτιά. Ἀλλὰ ὁ Θεὸς μας, ὁ Θεὸς τοῦ κόσμου, ὁ Χριστός! Ὁ Αὐτὸς ἀντίκρισε τὸν πόνο ἐνώπιόν του, ὁ ἴδιος ἐπόνεσε καὶ ἀνέβηκε στὸ Σταυρὸ γιὰ νὰ δώσῃ εἰς ἡμᾶς, εἰς τὴν ψυχὴν μας, τὴν χαρὰ τῆς ζωῆς. Χαίρετε κηρύσσει τὸ Εὐαγγέλιόν Του Καὶ ἡ ἀληθινὴ χαρὰ ἀναβλύζει ἀπὸ τοὺς λόγους Του, ἡ χαρὰ ποὺ κάνει νὰ παίρνῃ νόημα καὶ ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος.

Ἡ ἐποχὴ μας εἶναι πολεμένη, νέε μας. Ὁ πόνος ἔσκαψε τίς ψυχές. Εἶναι καιρὸς νὰ φέρωμε στὸν κόσμον τὸ νόημα τῆς ἀληθινῆς χαρᾶς. Εἶναι καιρὸς νὰ μεταλάβουν οἱ ψυχές μας ἀπὸ τῆς χαρᾶς τοῦ Κυρίου μας. Ἡ χαρὰ δὲν ὑπάρχει σὰν μιὰ κατὰστασις μακαριότητος καὶ ἀπαθείας. Εἶναι ὁ ἀγὼν τῆς ζωῆς ποὺ ἔχει θεμέλιό τὴν πίστιν πρὸς τὸν Χριστόν. Ὁ ἀγὼν καὶ πρὸς τὰ ἔξω καὶ πρὸς τὸν ἑαυτὸν μας. Ὅταν ὑπάρχῃ μέσα μας ὁ Χριστὸς ὅλο τὸ πλήρωμα τῆς ζωῆς μεταστοιχειώνεται σὲ χαρὰ. Τόση εἶναι ἡ δύναμις τῆς πίστεως, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ πόνος ἀκόμη γίνεται χαρὰ.

Ὁ ἄνθρωπος ἀρχίζει νὰ χαίρεται καὶ συνεπῶς νὰ ζῇ ἀπὸ τὴ στιγμὴ τῆς ἐπιτροφῆς πρὸς τὸ Χριστό. Βεβαίως ὁ δρόμος εἶναι τραχὺς, δύσκολος, δρόμος «ὀνειδισμού» ἀπὸ τὴν κολασμένη ἐποχὴ μας,

ἀλλὰ αὐτοῦ ἀκριβῶς εὐρίσκεται καὶ τὸ μεγαλεῖο του.

Μακάριος εἶσαι, νέε μας, ποὺ ἀνεκάλυψες τὸ μυστικὸ τῆς χαρᾶς γιὰ τὸν ἑαυτὸ σου καὶ τρισμάκαριος διότι θὰ ὀδηγήσῃ καὶ ἄλλους στὴν ἀληθινὴ χαρὰ.

ΚΑΣΣΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΡΩΜΑΙΟΥ ΠΡΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΚΑΣΤΟΡΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τότε δὲ μόνον φυσικῶς χρησιμοποιοῦμεν τὸν θυμὸν, ὅταν στρέφωμεν τοῦτον ἐναντίον τῶν ἐν ἡμῖν παθῶν καὶ φιληδόνων λογισμῶν. Οὕτω διδάσκει ἡμᾶς ὁ προφήτης, λέγων, «ὀργίζεσθε καὶ μὴ ἁμαρτάνετε»· δηλαδὴ κινεῖτε τὴν ὀργὴν κατὰ τῶν ἰδίων παθῶν καὶ κατὰ τῶν πονηρῶν λογισμῶν καὶ ὅχι νὰ ἁμαρτάνεται κάμνοντας αὐτὰ τὰ ὅποια τόσον τὰ πάθη ὅσον καὶ οἱ κακοὶ λογισμοὶ υποβάλλουν εἰς τὴν ψυχὴν σας. Ταύτην τὴν ἐννοίαν σαφῶς καθορίζει τὸ ἐπόμενον· «ἂ λέγετε, γὰρ φησὶν, ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν ἐπὶ ταῖς κοίταις ὑμῶν κατα νύγῃτε»· ἤτοι, ὅταν ἔλθωσιν εἰς τὴν καρδίαν σας, οἱ πονηροὶ λογισμοί, περιορίζοντες τοὺτους διὰ τῆς ἐναντίον τῶν ὀργῆς, μετὰ τὸν ἡγικισμόν τούτων, ὥσάν ἐν τῇ κοίτῃ τῆς ἡσυχίας τῆς ψυχῆς εὐρισκόμενοι, προσεύχεσθε πρὸς μετάνοιαν.

Συμφωνεῖ δὲ πρὸς τοῦτο καὶ ὁ Μακάριος Παῦλος μεταχειρισθεὶς αὐτὸ ὅπερ ἐλέχθη καὶ προσθέσας «ὁ ἥλιος μὴ ἐπιδυέτω ἐπὶ τῷ παροργισμῷ ὑμῶν μηδὲ δίδοτε τόπον τῷ διαβόλῳ». Δηλονότι, μὴ παροσκυνάσῃτε τὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης Χριστὸν παροργίζοντες αὐτόν, μὲ τὸ νὰ συγκραταίθεσθε εἰς τοὺς φανίλους λογισμοὺς νὰ διασαλεύσῃ τὰς καρδίας ὑμῶν, ἵνα μὴ μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τούτου, εὐρη ἐντὸς ὑμῶν θέσιν ὁ διάβολος.

Περὶ τούτου τοῦ ἡλίου καὶ ὁ Θεὸς διὰ τοῦ Προφήτου λέγει· «τοῖς δὲ φοβουμένοις τὸ ὄνομά μου, ἀνατελεῖ ἥλιος δικαιοσύνης· καὶ ἴσους ἐν ταῖς πέτραις αὐτοῦ ἔσται». Ἐὰν δὲ ἐννοήσωμεν τὸ ρητὸν κατὰ γράμμα, οὐδὲ μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου συγχαίρεται εἰς ἡμᾶς νὰ διατηροῦμεν τὴν ὀργὴν μας. Τί λοιπὸν ὥς πρὸς αὐτὰ θὰ ἐρωτήσῃ τις; Δι' ἐκείνους, οἵτινες μὲ ἀγριότητα καὶ μανίαν ἐμπαθοῦς διαθέσεως, ὅχι μόνον μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου διατηροῦσι τὴν ὀργὴν καὶ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας κρατοῦντες αὐτήν, παύουν νὰ ὀμιλοῦν; οὐδὲ διὰ λόγων δηλοῦντες αὐτήν, διὰ δὲ τῆς πρὸς τοὺς ἄλλους σιωπῆς, αὐξάνοντες τὸν τῆς μνησικακίας ἰὸν εἰς ἑαυτῶν ὀλεθρον, μὲ τὸ νὰ ἀγνοοῦν, ὅτι πρέπει ὅχι μόνον νὰ ἀπέχωμεν ἀπὸ τὴν φανεράν ὀργὴν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν κατὰ διάνοιαν ταύτην, ἵνα μὴ διὰ τοῦ σκότους τῆς μνησικακίας ὁ νοῦς ἀμαυρούμενος, στερηθῇ τοῦ φωτός τῆς γνώσεως καὶ τῆς διακρίσεως ὥς καὶ τῆς ἐν αὐτῷ οἰκήσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Διότι, ἔνεκα τούτου ὁ Κύριος ἐν τοῖς Εὐαγγέλοις κελεύει, νὰ ἀφήσωμεν τὸ δῶρον εἰς τὸ θυσιαστήριον καὶ νὰ συμφιλιούμεθα μὲ τὸν ἀδελφόν· ἐπειδὴ, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ τοῦτο εὐπρόσδεκτον ἐν ὅσῳ ὑπάρχουν ἐν ἡμῖν ὁ θυμὸς καὶ ἡ μνησικακία. Ὁ δὲ Ἀπόστολος λέγων, «ἀδιαλείπτως προσεύχεσθε, καὶ ἐν παντὶ τόπῳ ἐπαίρειν ὁσίους χεῖρας χωρὶς ὀργῆς καὶ διαλογισμῶν» τοῦτο ἡμᾶς διδά-

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Διατί δὲν μᾶς ἀποκηρύσσει;

Κατ' αὐτὰς ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν (ἐν ἀγνοίᾳ προφανῶς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν) ἐξέδωσε τὸ ὑπ' ἀριθ. 1897 ἔγγραφο πρὸς τὴν Ἀστυνομ. Διεύθυνσιν Πειραιῶς, δι' οὗ αἰτεῖται τὸ σφράγισμα μερικῶν Ἐκκλησιῶν. Ἐρωτῶμεν τὸν Δράστην τοῦ πραξικοπήματος: Ἀντὶ αὐτῶν τῶν ἀστυνομικῶν μέτρων, ἅτινα φθείρουν καὶ ἐκθέτουν τὸ ἔκκλησ. γόητρον, διατί δὲν συνιστᾷ εἰς τὴν Σύνοδον, νὰ μᾶς ἀποκηρύξῃ ὡς «σχισματικούς», ἐφ' ὅσον δὲν πειθόμεθα εἰς αὐτήν; Ἀὐτοὶ τινὰ κατ' ἀνάγκην πρέπει νὰ συμβοῦν.

α) Ἡ ἀναγνωρίζουσα ὡς ὁρθὴν καὶ κανονικὴν τὴν θέσιν μας νὰ ἐπαναφέρῃ τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον, ὡς πράττειν αἱ Ἐκκλησίαι τῶν Βαλκανίων καὶ τῆς Ἀσίας Σιών.

β) Ἡ θεωροῦσα τὴν ἰδικήν της στάσιν ὡς ὁρθήν, νὰ μᾶς ἀποκηρύξῃ ὡς «σχισματικούς», ὡς ἀπειθοῦντας πρὸς τὰς Διαταγὰς τῆς. Ἡ τακτικὴ τῆς ἀστυνομικῆς οδοῦ εἶναι ἀντιχριστιανικὴ, ἀσυνεπὴς καὶ ἐπιφέρει σύγχυσιν καὶ φθορὰν εἰς τὴν ἔννοιαν τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ Μέγας βράχος τῆς Ὁρθοδοξίας

Ὁ βράχος αὐτὸς εἶχεν εὖρη καὶ ἄλλους βράχους κοντά του κατὰ τὸ 1935 καὶ μέχρι σήμερον. Ἀν καὶ ὁ μέγας βράχος ἀνέβη εἰς τὰ ὑψηλά βράχια τῆς Μυτιλήνης κατὰ τὸ 1951-52 καὶ ἐτάφη εἰς τὰ βράχια τῆς Πάργης τὸ 1955 εἶναι ἀθάνατος βράχος διὰ τὴν θρησκείαν μας καὶ χρήσιμος διὰ τὴν φυλὴν μας. Ὡς τὸν προσέβουν τὸν πολύτιμον βράχον οἱ Ἕλληνες Πατέρες καὶ ἄς στρέψουν πρὸς τὸν τάφον νὰ ἴδουν πῶς λαμποκοπᾷ ὁ πολύτιμος βράχος ἀπὸ τὰ ὕψη τῆς Πάργης. Ὁ νοῶν νοήτω.

Ἑλλην κληρικός

σκεῖ. Ἱεροεὐέλπεται τοίνυν, ἢ μηδέποτε προσεύχεσθαι, καὶ κατὰ τοῦτο εἶναι ὑπεύθυνος ἕναντι τοῦ Ἀποστολικοῦ παραγγέλματος» νὰ φροντίζον νὰ διαφυλάττουν τὸ διατεταγμένον καὶ νὰ πράττωσι τοῦτο χωρὶς ὀργὴν καὶ μνησικακίαν. Καὶ ἐπειδὴ πολλὰς ὅταν λυπηθοῦν ἢ ταραχθοῦν οἱ ἀδελφοὶ περιφρονῶμεν λέγοντες, ὅτι οὗτοι δὲν λυποῦνται ἐξ ἰδικῆς μας αἰτίας, ὁ ἱατρός τῶν ψυχῶν ἐπιθυμῶν νὰ ἀποσπάσῃ ἐκ τῆς οἴκης τῆς καρδίας τὰς προφάσεις τῆς ψυχῆς, ὅχι μόνον ἐὰν τύχῃ νὰ εἴμεθα ἡμεῖς λυπημένοι κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ προστάσσει νὰ ἀφήσωμεν τὸ δῶρον καὶ νὰ συνδιαλλαγῶμεν, ἀλλὰ καὶ ἐὰν αὐτὸς λυπηθῇ καθ' ἑμὶν ἡμῶν δικαίως ἢ ἀδικῶς νὰ θεραπεύωμεν τοῦτον διὰ τῆς παρηγορίας καὶ τότε νὰ προσφέρωμεν τὸ δῶρον. Ἀλλὰ διατί ἐπιμένωμεν τόσον ἐρευνῶντες τὰ εὐαγγελικὰ παραγγέλματα ἐνῷ εἶναι δυνατόν καὶ ἐκ τοῦ Παλαιοῦ Νόμου νὰ πληροπορηθῶμεν τοῦτο; Ὅστις, νομίζων, ὅτι πρέπει ἡ αὐστηρότης τῆς παραγγελίας νὰ ἔχῃ συγκατάβασιν, λέγει τὰ ἑξῆς. «Μὴ μίσει σου τὸν ἀδελφόν ἐν καρδίᾳ σου» καὶ ἀλλαχοῦ, «ὁδοὶ μνησικακῶν εἰς θάνατον.»

(ἀκολουθεῖ)

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ

Οἱ περισσότεροι (πλὴν ἐλαχίστων) ἐκ τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν κλήρου τῶν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα παραρτημάτων καὶ τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ ἐνεργῶν ἐνέκριναν δι' ἐπιστολῆς τὴν παραμονὴν εἰς τὴν συλλογικὴν ἡγσίαν τοῦ Ἀγῶνος τῆς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀειμνήστου ἡμῶν ποιμενάρχου ἀναδειχθείσης Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς. Κατόπιν αὐτοῦ ἡ Ἐκκλησία. Ἐπιτροπὴ προσέβη εἰς τὴν ὁργάνωσιν τῶν ἑσωτερικῶν ὑπηρεσιῶν διὰ τῆς ἰδρύσεως ἀρμοδίων γραφείων.

Οἱ Ἑρεῖς Ἱεράρχαι

Τὸ ἔγκριτον περιοδικὸν «Ἑρεῖς Ἱεράρχαι» δὲν ἀποτελεῖ μόνον σύμμαχον πολέμιον, ἀλλὰ καὶ ὄργανον ἐντίμου ἀγῶνος παρεμφερούς καὶ συναφοῦς πρὸς τὸν ἡμέτερον. Καθήμενον δίδει δῶρον εἶναι ἡ θερμὴ ὑποστήριξις του καὶ ἡ στοργικὴ πρὸς αὐτὸ ἀγάπη.

Οἱ ἡμεροδοεῖται 1957

Ἐξετυπώθησαν οἱ ἡμεροδοεῖται τοῦ 1957. Ὁ δὲ διατεθῶν κατόπισιν παραγγελιῶν. Ἀς σπεύσουν ἅπαντες καὶ τὰ παραρτήματα νὰ δηλώσουν τὴν ἀπαιτούμενην ποσότητα.

Ὁ καταστατικὸς χάρτης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Κατὰ δημοσιογραφικὰς πληροφορίες «ἡ τελικὴ ἔγκρισις τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου καθυστέρει, διότι ἀνεφύσαν διαφωνίαι σχετικῶς μὲ ὀρισμένας διατάξεις αὐτοῦ, ἀφορώσας τὰ προσόντα, τὴν ἡλικίαν τὰς μεταθέσεις καὶ τὴν ἀποχώρησιν τῶν μητροπολιτῶν» (Νέα 4-2-56). Ὁ καιρὸς γιὰ τὸ σάπλωμα! Ἀραγε θὰ ἀνεφύετο διαφωνία μεταξὺ τῶν μητροπολιτῶν, ἐὰν παρεῖχε διὰ τὰς, θίγοντα οὐσιαστικὰ συμφέροντα τῆς Ἐκκλησίας ὡς Πνευματικοῦ Ὁργανισμοῦ; Βεβαίως ὄχι! Σημεῖον καὶ αὐτὸ τῶν καιρῶν.

Κολοσσαίων ἔργον

Ὁ ἔγκριτος ναυτιολόγος κ. Π. Παναγιωτᾶκος ἐκτυπώνει κατ' αὐτὰς ἕνα μνημειώδες ἔργον «Τὸ Μοναχικὸν Δίκαιον», ὡς πρῶτον μέρος τοῦ ὑπὸ ἐκτύπωσιν Κανονικοῦ του Δικαίου. Ἄπαντες οἱ νομοταγεῖς, ἱερεῖς, ἱερομόναχοι, ἡγούμενοι τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν πρέπει νὰ τὸ προμηθευθῶσιν. Τὸ συνιστῶμεν θερμῶς.

Ἡ Χριστιανικὴ Δημοκρατία

Μὲ θάυμασμον παρακολουθοῦμεν τὸν ἀγῶνα τῆς «Χριστιανικῆς Δημοκρατίας» καὶ ὡς δημοσιογραφικοῦ ὁργάνου καὶ ὡς χριστιανοκοινωνικῆς θέσεως. Εἰσάγει εἰς τοὺς χριστιανικοὺς ἀγῶνας ἕνα ἀρχέγονον, ἀλλὰ περιφρονηθὲν στοιχεῖον. Τὸ στοιχεῖον τῆς μαχητικότητος, ἀνεῖν τῆς ὁποίας ὁ χριστιανισμὸς κινδυνεύει νὰ μεταβληθῇ εἰς μουνσεϊανὸν κίνημα.

Πρέπει νὰ τὸ προσέξωμεν.

ΠΡΟΣΟΧΗ

Ἐπιστολαὶ ἀφορῶσαι ὑποθέσεις καὶ ζητήματα τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνονται μόνον πρὸς τὸν Πανοσιολογώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Ἀκάκιον Παπᾶν Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33.

Πᾶν δὲ χρηματικὸν ἔμβασμα, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν δέον νὰ ἀπευθύνηται ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Πανοσιολογώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Μιχαήλ Καλοσκάμην. Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33.

Ἐκ τῶν Γραφείων